

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia galaõhtu

 Viimsi
Artium

10.09 kell 19

Viimsi Artiumis

Randvere tee 20, Viimsi
viimsiartium.ee

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

*Galaõhtu toimub Viimsi Artiumi
ja Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia koostöös.*

Pjotr Tšaikovski (1840–1893)

“Meditatsioon” *op.* 72 nr 5 kogumikust “18 pala” *op.* 72 (1893)

Fryderyk Franciszek Chopin (1810–1849)

Valss As-duur (“Grande valse nouvelle”) *op.* 42 (1839–1840)

Mihkel Poll (klaver)

Pjotr Tšaikovski (1840–1893)

Entr’acte (II vaatus, nr 18) balletist “Uinuv kaunitar” *op.* 66 (1889)

Mari Poll (viul)

Mihkel Poll (klaver)

Lili Boulanger (1893–1918)

Nokturn tšellole ja klaverile (1911)

Nadia Boulanger (1887–1979)

Trois pièces pour violoncelle et piano /

Kolm pala tšellole ja klaverile (1911/1914)

I *Modéré*

II *Sans vitesse et à l’aise*

III *Vite et nerveusement rythmé*

Henry-David Varema (tšello)

Mihkel Poll (klaver)

Artur Lemba (1885–1963)

Klaveritrio nr 1 B-duur (1929)

III *Andante sostenuto*

IV *Finale. Allegro moderato*

Mari Poll (viul)

Henry-David Varema (tšello)

Mihkel Poll (klaver)

V a h e a e g

Eduard Tubin (1905–1982)

“Süit eesti tantsulugudest” sooloviilile ETW 58 (1979)

nr 1 *Torupillilugu*

nr 3 *Aeglane valss*

nr 5 *Kivikasukas*

Arvo Leibur (viil)

Carl Maria von Weber (1786–1826)

Klarnetikvintett B-duur *op.* 34 (1815)

II *Fantasia. Adagio ma non troppo*

IV *Rondo. Allegro*

Toomas Vavilov (klarnet)

Arvo Leibur (viil)

Mari Poll (viil)

Johanna Vahermägi (vioola)

Henry-David Varema (tšello)

Ester Mägi (1922–2021)

“Kolm merepilti” (1961)

I *Allegro*

II *Adagio con moto*

III *Vivo*

Fryderyk Franciszek Chopin (1810–1849)

Polonees nr 6 As-duur *op.* 53 (1842–1843)

Ivari Ilja (klaver)

Pjotr Tšaikovski oli Venemaa kõige eurooplaslikum helilooja omaaegsete seas, tõstes oma lavamuusika ja sümfooniliste teostega vene helikunsti kõrgtasemele ning laiendades rahvusvahelisele areenile. Mastaapsete oopustega kõrvuti lõi Tšaikovski kogu oma loometee jooksul ka klaverimuusikat – esimese klaveriloo, oma koduõpetaja Anastasia Petrovale pühendatud valsi, kirjutas ta 14-aastaselt ja viimased palad oma surma-aastal. Kui välja arvata mõned ulatuslikumad ja tehniliselt keerukamad kontsertpalad, siis oli Tšaikovski klaverilooming suunatud eelkõige heal tasemel amatöörmängijatele. Taolisele repertuaarile oli suur nõudlus, selle eest maksti hästi ja see suurendas tema heliloojakuulsust.

“18 pala” op. 72 on kogumik helilooja kõige viimastest ja intiimsematest klaveriminiatuuridest, mis sündis paralleelselt tema luigelauluks jäänud 6. sümfooniaga. Selle väga mitmepalgelise oopuse iga pala kannab pühendust erinevale isikule – tänapäeval kontserdil kõlav **“Meditatsioon”** (nr 5) on pühendatud vene pianistile ja dirigendile Vassili Safonovile, Tšaikovski muusika suurele austajale, kes pärast helilooja surma juhatas 1893. aasta detsembris tema 6. sümfoonia Moskva esiettekannet.

Vähe on heliloojaid, kes on oma pilliga niivõrd kokku kasvanud nagu **Fryderyk Chopin** klaveriga, sest kuigi ta kirjutas ka orkestrile, vokaalile ja kammeransamblile, sündis enamik tema küpseid teoseid sooloklaverile. “Traagika, romantism, lüürika, kangelaslikkus, dramatism, fantastilisus, intiimsus, südamlikkus, unistavus, hiilgus, suursugusus, lihtsus – kõik see on leidnud väljenduse tema teostes sellele instrumendile,” on täheldanud Anton Rubinstein.

Kõige kandvama osa moodustavad Chopini klaveriloomingus tantsulised lühivormid. Seda valdkonda esindavad näiteks valsid, 19. sajandi alguses esile kerkinud moetants, mida Chopin viljeles kogu oma loometee vältel. Helilooja ise tunnistas, et pole suuteline mängima valsse nagu see on kombeks Viinis, ometi võib teda pidada omamoodi

“Straussiks”, kes lähenes valsžanrile väga isikupärasel viisil – “aristokraatlikud esimesest kuni viimase noodini”, nagu iseloomustas Chopini valsse Robert Schumann. Pidades silmas **valssi As-duur (“Grande valse nouvelle”) op. 42** täheldas viimane veel, et “kui seda mängitaks tantsijatele [...] peaksid vähemalt pooled daamidest olema noored krahvinnad”. Kõnealuse teose puhul on tegemist Chopini paarikümnest valsist kõige ambitsioonikamaks peetud žanrinäitega, milles väljendub parimal moel autori muusikaline olemus.

Pjotr Tšaikovskit loetakse vene klassikalise balleti loojaks ning selle žanri uuendajaks – muusika omandab tema ballettides lavalise tegevusega võrdse kaalu, olemata pelgalt koreograafia taustaks. Helilooja kolme balletimuusika šedöövri – “Luikede järv” (1876), “Uinuv kaunitar” (1889) ja “Pähklipureja” (1892) – lavaletuleku tee oli küll okkiline, ent nüüdseks seisavad need kindlalt maailma balletiteatrite kuldrepertuaaris.

Kui Peterburi keiserlike teatrite direktor Ivan Vsevoložski tellis Tšaikovskilt muusika balletile **“Uinuv kaunitar”**, oli helilooja oma kuulsuse tipul. Charles Perrault’ muinasjutu ainetel põhinevast süžees, Marius Petipa paeluvast koreograafiast ja Tšaikovski kaunist muusikast sündis lavateos, mis võeti esiettekanDEL 1890. aasta jaanuaris Peterburi Maria teatris kriitikute poolt märksa soosivamalt vastu kui “Luikede järv”. Muidu kaunis enesekriitiline autor luges seda oma teoste paremiku, öeldes et seal “pole vaja muuta ühtki nooti”. Mitmed balletinumbrid, nende seas lummava viiulisoologa **Entr’acte (vahemäng) II vaatusest** on muutunud ka kontserdisaalide favoriitideks.

Marie-Juliette Olga “Lili” Boulanger on jätnud endast märgi kui esimene naishelilooja, kes võitis 1912. aastal Pariisi konservatooriumis maineka Rooma preemia. Kroonilise haiguse tõttu traagiliselt lühikeseks jäänud elu jooksul jõudis see multitalendist muusik luua imetlusväärset lihvituid helitöid ning näidata oma oskusi nii orel-, klaveri-, harfi-, viiuli- ja tšellomängus kui ka laulukunstis. Võib vaid ette

kujutada, millised oleksid olnud selle paljutöotava neiu edasised saavutused, kui tema elulõng poleks 24-aastaselt katkenud.

Olulist muusikalist mõju avaldasid talle Claude Debussy ja Richard Wagner. Vihjeid kummagi loomingule (“Fauni pärastlõunane uni” ning “Tristan ja Isolde”) leiab **nokturnist**, mille Lili Boulanger komponeeris 1911. aastal flöödile/viulile ja klaverile. Nimetuse “nokturn” andis sellele õigupoolest kirjastaja, kui üllitas selle ühes palaga “Cortège” (1914) koondpealkirja all “Deux morceaux” (“Kaks pala”). Käesoleval kontserdil esitavad interpreedid nokturni tšello ja klaveriga.

Lili vanem õde **Nadia Boulanger** väärrib 20. sajandi enim hinnatud muusikapedagoogi tiitlit – tema käe all on õppinud terve kuulsuste plejaad, nende seas Daniel Barenboim, Aaron Copland, Philip Glass, Darius Milhaud ja Ástor Piazzolla. Ilmselgelt oli tal anne aidata õpilastel leida nende individuaalset kompositsioonistiili, milles oli talle eeskujuks tema enda heliloomingu õppejõud Gabriel Fauré Pariisi konservatooriumis. Lisaks õpetamisele ja komponeerimisele tegi Nadia Boulanger endale nime pianisti ja dirigendina, andis olulise panuse Monteverdi teoste taaselustamisse ning oli oma õe loominguga suur propageerija.

Pärast Lili surma loobus Nadia pea täielikult komponeerimisest, ühest küljest ehk kaotusvalust, teisalt aga veendumusest, et tema teosed ei vasta nendele rangetele kriteeriumidele, mille järgi ta oma õpilaste töid ise hindas. **Kolm pala tšellole ja klaverile** kannavad endas kvaliteeti, mis tema meisterlikkust kujukalt tõestavad, andes põhjust kahetseda, et ta oma komponistkarjääri ei jätkanud. Kaks neist paladest (*Modéré* ja *Sans vitesse et à l'aise*) valmisid algselt orelile, kuuludes koondteosesse “Kolm improvisatsiooni” (1911) ning said helilooja poolt hiljem tšellole ja klaverile ümber seatud; viimane pala (*Vite et nerveusement rythmé*) on aga just seda koosseisu silmas pidades loodud.

Artur Lemba oli üks säravamaid pianiste eesti muusika ajaloos, samuti helilooja, pedagoog ja muusikakriitik. Oma pika loometegevuse vältel, mida Lemba alustas Peterburi konservatooriumi üliõpilasena 20. sajandi esimesel aastakümnel ning jätkas veel kõrges eas, on ta loonud teoseid peaaegu kõigis muusikažanrides alates romanssidest ooperiteni ja instrumentaalpaladest sümfooniateni. Tema sulest on pärit nii eesti esimene ooper (“Sabina”, 1905), esimene eesti sümfoonia (1908) kui ka esimene trio eesti muusikaloo – **klaveritrio nr 1 B-duur** (1929). Neid kõiki iseloomustab laitmatu tehnika ja vormitunnetus ning lüürilise kallakuga klassikalis-romantiline helikeel, millele 20. sajandi kõikvõimalikest “ismidest” hoidunud Lemba lõpuni truuks jäi.

Klaveritrio B-duur on tänased interpreedid Mari Poll, Henry-David Varema ja Mihkel Poll salvestanud oma ansambli esikplaadile, mis ilmus 2021. aasta lõpus plaadifirmalt DUX. Mihkel Polli sõnul saigi plaadi idee alguse soovist tõsta esile Artur Lemba pärandit ning salvestada see romantiline suurteos – esimene trio eesti muusikaloo.

Eduard Tubin on jäädvustanud oma nime eesti muusikalukku eelkõige sümfonistina ja eesti esimese balletti “Kratt” (1940) autorina, ent meistriteoseid lõi ta pea kõigis põhižanrides. Alustanud helilooja- ja dirigenditegevusega 1920. aastate teisel poolel Tartus, põgenes Tubin Teise maailmasõja lõpu eel Nõukogude okupatsiooni eest Rootsi, jätkates muusika kirjutamisega paguluses. Tema looming on omamoodi sillaks sõjaeelse modernismi ja kaasaja euroopa muusikalise väljenduslaadi vahel.

Tubin väärtustas kõrgelt rahvuslikkust muusikas: “Rahvusliku muusika all mõistan ma niisuguseid heliteoseid, mis väljendavad rahva temperamenti, ta omapäraseid rütme, vanu rituaale, saagasid ja selle rahva patriotismi, eneseteadvust,” kirjutas helilooja. Innustunud rahvamuusika uurijana kasutas ta eesti rahvaviise mitmetes teostes: üheks selliseks on tema hilisloomingusse kuuluv **“Süit eesti tantsulugudest” sooloviulile ETW 58** (1979). Teadaolevalt nimetanud Tubin viulit oma lemmikinstrumendiks (mida ta nooruses ise vähesel

määral ka mängis) ning tema viuliteosed, nende seas kaks viulikontserti, sonaadid ja mitmesuguseid lühipalad, annavad tunnistust pilli spetsiifika suurepärasest tundmisest. Need pakuvad viuldajale suuri mängutehnilisi väljakutseid, on kirjutatud hea kompositsioonitajuga ning haaravad kuulajat oma emotsionaalsusega. “Süüdi eesti tantsulugudest” tõi esiettekandele teose tellija Zelia Aumere, kes mängis seda 24. veebruaril 1980 Stockholmis Eesti Vabariigi aastapäeva aktusel.

Carl Maria von Weber tegi karjääri helilooja, dirigendi, pianisti ja muusikakriitikuna ning tegutses muusikadirektorina Breslaus, Prahas ja Dresdenis. Tema ooperid – “Der Freischütz”, “Euryanthe” ja “Oberon” – said otseseks eelkäijaks Richard Wagneri suurtele muusikadraamadele, mõjutades seega oluliselt saksa ooperi arengut. Lavamuusika kõrval kuulub Weberi loomingusse kaks sümfooniat, vokaalsümfoonilisi suurvorme, instrumentaalkontserte ja kammermuusikat.

Tänu sõprusele silmapaistva klarnetivirtuoosi Heinrich Bärmanniga (1874–1847) rikastas Weber märkimiväärselt klarnetistide repertuaari (sh kontsertiino, kaks kontserti ja “Grand duo concertant”). Bärmanni silmas pidades on sündinud ka **Klarnetikvintett B-duur op. 34**, mille noodid sai too kätte vaid päev enne esiettekannet 1815. aasta augustis Münchenis. Teost on kritiseeritud selle eest, et see pole justkui “õiges kammermuusika stiilis”. Weberi kvinteti puhul ongi tegemist pigem kontserdi tüüpi teosega, milles klarnet esineb solisti osas, kandes peamist meloodilist materjali ning keelpillid on saatefunktsioonis.

Möödunud aasta maikuu meie seast 99-aastasena lahkunud helilooja **Ester Mägi** peenekoelist muusikat on imetletud ja armastatud nii Eestis kui ka kaugemal. Helju Tauk on võrrelnud tema loomingut rabamaastikuga: “See ei ole eemalt silmatorkav, selle mitmekesisist ilu, värve, väga meeldivaid detaile märkad alles lähemale jõudes.” Eesti muusikas aastakümnete vältel aset leidnud kompositsioonitehnikate uuendused ja väljendusvahendite muudatused on Ester Mägi tasakaalukalt ja isikupära säilitades kaasa teinud.

Autori rikkalikus ja mitmepalgelises loomepärandis on tähelepanuväärseim koht kammerteostel, mille hulgas on ligi 50 oopust instrumentaalansamblitele ja ligi 20 soolopala. Kui Mägi varase kammermuusika helikeeles peegeldub rahvusklassika intonatsiooniline maailm, siis 1950. aastate lõpu ja 1960. aastate loomingus on tunda uute väljendusvahendite ja muusikalise retoorika otsinguid. See peegeldub ka tol perioodil loodud klaveritsüklis **“Kolm merepilti”** (1961), mille esiettekande andis 28. veebruaril 1962 Estonia kontserdisaalis Laine Mets.

Fryderyk Chopini esimene trükitud pala oli polonees B-duur – teos seitsme-aastase poisi sulest. Selles poola tantsužanris, milles ta saavutas täiuse paguluses loodud seitsme poloneesiga, väljendub enim helilooja nostalgia ja kodumaagatsus. “Chopini poloneeside energilised rütmid,” on öelnud Liszt, “teevad rahutuks ning elektrifitseerivad ka kõige loiumaid ja ükskõiksemaid.”

Poloneesi nr 6 As-duur op. 53 (“Heroiline”) on poola muusikateadlane Zdzisław Jachimecki nimetanud “kõige perfektsemaks teoseks selle žanri ajaloos”. See ülimalt virtuoosne kompositsioon on loodud aastail 1842–1843, helilooja jaoks õnnelikul eluperioodil, mil ta oli leidnud armastuse kirjanik George Sandis (kodanikunimega Aurore Dudevant). Kui viimane teost kuulis, reageeris ta kirgliku vaimustusega: “Inspiratsioon! Jõud! Vägi! Pole kahtlust, et just selline vaimsus peaks olema kätketud Prantsuse revolutsiooni. Nüüdsest alates olgu see polonees kui üks sümbol, heroiline sümbol.” Vaatamata Chopini vastuseisule anda oma teostele programmilisi pealkirju, on see nimi tänu muusikauurijatele ja kontsertpianistidele kõnealuse poloneesi külge kinnitunud. Teose pühenduse pälvis Chopini sõber, saksa pankur Auguste Léo.

Evelin Kõrvits

Pianist **Mihkel Poll** on esinenud kontserdisaalides nagu Londoni Wigmore Hall ja Barbican Hall, Pariisi Filharmoonia suur saal, Peterburi Filharmoonia suur saal ja Béla Bartóki nimeline rahvuslik kontserdisaal Budapestis, ta on andnud kontserte paljudes Euroopa riikides, Kaukaasias, Venemaal ja USA-s. Poll on astunud solistina üles Birminghami Sümfooniaorkestri, Sarasota Sümfooniaorkestri, ERSO, Põhjamaade Sümfooniaorkestri, Padeloup' Orkestri, Neue Lausitzer Philharmonie ja paljude teistega ning teinud koostööd dirigentidega nagu Neeme Järvi, Paul Mägi, Anu Tali, Olari Elts, Elena Schwarz, Anna-Maria Helsing, Mihhail Gerts, Michael Seal, Jüri Alperden, Toomas Vavilov ja Toomas Kapten.

Mihkel Pollil on ilmunud plaadid firmadele Ondine, DUX ja Chandos. Ta astub regulaarselt üles duos viiuldajast õe Mari Polliga, koos tšellist Henry-David Varemaga moodustavad nad aktiivselt tegutseva klaveritrio Poll-Varema-Poll. Mihkel Poll õppis Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias prof Ivari Ilja klaveriklassis ning täiendas end Guildhalli Muusika- ja Draamakoolis prof Ronan O'Hora juures. Ta on pälvinud esikohti mitmel mainekatel rahvusvahelistel pianistide konkurssidel, Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia aastatel 2004, 2018 ja 2020 ning Vabariigi Presidendi Kultuurirahastu noore kultuuritegelase preemia aastal 2013. Mihkel Poll on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia klaveriõppejõud ning muusika interpretatsiooni osakonna peakoordinaator.

Mari Poll on andnud kontserte mitmel pool maailmas nii solisti kui ka kammermuusikuna. Ta on esinenud koos Pariisi Orkestri, ERSO, Tallinna Kammerorkestri, Pärnu Linnaorkestri, Trondheimi Sümfooniaorkestri, Liverpooli Mozarti-orkestri, RCM nüüdismuusika ansambli, Harrow' Sümfooniaorkestri ja Norra Raadio Orkestriga. Poll on üles astunud Wigmore Hallis, Cadogan Hallis, Bridgewater Hallis, Oslo ja Flagey kontserdimajades, Casa da Músicas jt kontserdipaikades ning osalenud paljudel kodu- ja välismaistel festivalidel. Ta on võitnud arvukalt auhindu nii Eesti kui ka rahvusvahelistel konkurssidel, sh Tagore kuldmedali (2012), esikoha CSMUNICAJA solistide konkursil (2011), III koha Vibrarte rahvusvahelisel viiuldajate konkursil Pariisis (2011), esikoha Derek

Butler London Prize konkursil (2011) ning pälvinud mitmeid stipendiume. Poll alustas viiuliõpinguid Nõmme Muusikakoolis õpetaja Leila Eespere juures ning jätkas Tallinna Muusikakeskkoolis Tiiu Peäske ja hiljem Ivi Tiviku käe all. Keskkooliõppemängude omandas ta Manchesteris Chethami Muusikakoolis prof Jan Repko juhendamisel. Õpingud jätkusid Londoni Kuninglikus Muusikakolledžis, kus Poll omandas bakalaureusekraadi prof Jan Repko viiuliklassis ning magistrikraadi ja artistidiplomi koos tiitliga Junior Fellow prof Radu Blidari juures. Hiljem omandas Poll ka solistidiplomi Norra Muusikaakadeemias Peter Herresthali juhendamisel. Aastatel 2014–2019 töötas ta Stavangeri Sümfooniaorkestri 2. kontsertmeistrina, samuti on Mari Poll olnud külaliskontsertmeister Kristiansandi Sümfooniaorkestris, Norrbotten NEO ansambelis, Norra Kammerorkestris, Bodo Sinfoniettas ja abikontsertmeister Stockholmi Filharmooniaorkestris. Alates hooajast 2019/2020 töötab Poll Rahvusoper Estonia orkestri kontsertmeistrina. Samast hooajast on ta ka Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia viiuliõppejõud. Mari Poll mängib Eesti Pillifondi poolt talle kasutada antud Nicolaus Gagliano viiulil (1723), mille omanik on Aare Kaarma.

Henry-David Varema on esinenud kammermuusikuna rahvusvahelistes muusikakeskustes Londonis (Wigmore Hall), Pariisis (Théâtre du Châtelet), Berliinis (Philharmonie), Münchenis (Herkulesaal), Madridis (Auditorio Nacional de Música), Zürichis (Tonhalle), Hongkongis (City Hall Concert Hall), Tokyos (Suntory Hall), Sydneys (City Recital Hall), Melbourne'is (Hamer Hall), New Yorgis (Carnegie Hall Weill Hall) ja suurtel festivalidel nagu Gstaad, Rheingau, Schwarzenberg, Salzburg, Schleswig-Holstein ja Edinburgh. Aastatel 2003–2009 oli ta Berliinis resideerinud rahvusvaheliselt hinnatud keelpillikvarteti Petersen Quartett liige, mille salvestised on tunnustatud mitmete auhindadega nagu prestiižne Preis der Deutschen Schallplattenkritik ja ECHO Classic auhind. Ta on olnud Rahvusoper Estonia pikaajaline soolotšellist, külaliskontsertmeister Münchener Kammerorkestris ja Aucklandi Philharmonia sümfooniaorkestris ning töötanud aastal 2014 ühe hooaja Sydney Sümfooniaorkestris tšellorühma abikontsertmeistrina. Kammermuusikuna annab ta regulaarselt kontserte koos Mihkel Polli

ja Mari Polli, Sten Lassmanni, Triin Ruubeli, Johanna Vahermägi, Toomas Vavilovi ning paljude teistega. Henry-David Varema on lõpetanud Tallinna Konservatooriumi Peeter Paemurru juhendamisel, täiendanud end Müncheni Kõrgemas Muusikakoolis Walther Nothasi tšelloklassis ja Berliini Kunstide Ülikoolis Wolfgang Boettcheri käe all ning omandanud doktorikraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias. 2001. aastast on Henry-David Varema Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia õppejõud ning käeoleval ajal töötab akadeemia loometegevuse ja välissuhete prorektorina.

Arvo Leibur on lisaks interpreeditegevusele ka Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia keelpilliõppe juht ning pikaajaline Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri kontsertmeister. 2005. aastal omistati talle Eesti Muusikanõukogu interpretatsioonipremia panuse eest ERSO kõlapildi kujundamise ja silmapaistva solistitegevuse eest. Leibur töötas 12 aastat Hollandis orkestrite kontsertmeistrina. 2008. aastal omistati talle Hollandi Kuningriigi Oranje-Nassau orden ning 2015. aastal Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapremia kaaluka panuse eest Eesti muusikaellu ja keelpillikultuuri arengusse. Leibur on esinenud solistina kõigi olulisemate Eesti orkestrite ees. Solisti ja kammermuusikuna on Leibur andnud kontserte kogu Euroopas. Ta on salvestanud sooloplaadi "Euroopa virtuoosid" Corelli, Paganini, Handoškini, Kuulbergi, Bulli ja Wieniawski muusikaga, koos pianist Vardo Rumesseniga firmale BIS albumi Tubina viiuliteostega, lisaks mitmeid CD-plaate ("Viva España", "Tango King Astor Piazzolla", "Drama") koos Terje Terasmaa ja Heiki Mätlikuga.

Violamängija **Johanna Vahermägi** tegutseb vabakutselise solisti, kammermuusiku ja orkestrandina nii kodu- kui ka välismaal. Alates 2016. aastast töötab ta Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias viola- ja kammermuusika lektorina. Vahermägi on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli, omandanud bakalaureusekraadi Hispaanias Aragoni Kõrgemas Muusikakonservatooriumis prof Avri Levitani klassis ning magistrikraadi Iisraelis Jeruusalemma Muusika- ja Tantsuakadeemias prof Roi Shiloahi (viola) ja prof Zvi Plesseri (kammermuusika) klassides.

Ta on pälvinud I preemia solistide konkursil “Illa de Menorca FIDAH” Hispaanias (2011) ja David Gritsi nim keelpillimängijate konkursil Jeruusalemmas (2015). Vahermägi on soleerinud ERSO, Euroopa Noorte Kammerorkestri jt ees kontsertidel Eestis ja välismaal. Ta on korduvalt üles astunud mitmetel rahvusvahelistel kammermuusikafestivalidel koos muusikutega nagu Guy Braunstein, Amihai Grosz, Nicolas Chumachenko, Ivari Ilja, Triin Ruubel, Henry-David Varema, Indrek Leivategija jpt. Ta on osalenud Barcelona Liceu ooperiteatri orkestri, Jeruusalemma Sümfooniaorkestri, Eesti Festivaliorkestri, ERSO, Tallinna Kammerorkestri jpt orkestrite töös. Johanna Vahermägi on pälvinud Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia tiptasemel kontserttegevuse eest (2017). Ta mängib Thomas Urquharti 1650–1700. aastatel valminud violal, mille on tema kasutusse andnud Eesti Pillifond.

Toomas Vavilov on töötanud aastatel 1988–2010 klarnetistina Eesti Riiklikus Sümfooniaorkestris, olles 2004–2006 ühtlasi ERSO teine dirigent. Aastatel 2006–2007 oli ta Vanemuise teatri muusikajuht ja peadirigent. Vavilov on juhatanud Eesti orkestreid ning töötanud Eesti Filharmoonia Kammerkoori ja Läti Raadio kooriga. Klarnetistina on ta andnud kontserte Eestis, Soomes, Rootsis, Lätis, Saksamaal, Belgias, Austraalias ja mujal. Samuti on ta aastaid juhendanud puhkpilliõpilaste suvekursusi Elvas ja Põltsamaal ning kuulunud erinevate konkursside žüriidesse. Talle on kirjutanud klarnetiteoseid mitmed eesti heliloojad, nende seas Urmas Sisask, Eino Tamberg, Ester Mägi, René Eespere ja Raimo Kangro. Samuti on Vavilov salvestanud helitöid Eesti Raadiote ning mitmele CD-le, sh Raimo Kangro, Ester Mägi ja Eino Tambergi autoriplaadile.

Toomas Vavilov on lõpetanud klarneti erialal Tallinna Muusikakeskkooli Ülo Üksiku õpilasena (1988) ning Eesti Muusikaakadeemia Hannes Altrovi klarnetiklassis (1992). Samas koolis on ta Jüri Alperteni juhendamisel õppinud ka orkestridirigeerimist (1998). Dirigendina on Vavilov end täiendanud Jonas Aleksa ja Roman Matsovi juures, klarnetistina osalenud Karl Leisteri ja Ivan Mozgovenko meistriklässides. Vavilov võitis 1990. aastal Eesti puhkpillimängijate

konkursi ning taaselustas 2008. aastal sama konkursi traditsiooni. 2001. aastal pälvis Toomas Vavilov Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ning 2005. aastal interpreedi aastastipendiumi. Toomas Vavilov on EMTA klarnetiprofessor.

Pianist **Ivari Ilja** debüteeris klaveriõhtuga Estonia kontserdisaalis 1979. aastal. Ta on andnud soolokontserte Eestis, Prantsusmaal, Suurbritannias, Hiinas, Lätis, Leedus, Venemaal, Soomes, Rootsis jm. Ta on osalenud solistina Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ringreisidel, esinenud koos Vanemuise Sümfooniaorkestri, Moskva Riikliku Sümfooniaorkestri, Vaasa, Oulu, Kotka ja Uppsala linnaorkestrite, samuti Põhjamaade Sümfooniaorkestri, Peterburi Filharmoonia Akadeemilise Sümfooniaorkestri ja paljude teistega. Ivari Ilja on teinud koostööd mitmete dirigentidega nagu Arvo Volmer, Vello Pähn, Veronika Dudarova, Eri Klas, Paul Mägi, Theodore Kuchar, Olari Elts, Jüri Alperden, Stephen Gunzenhauser, Peeter Lilje, Hannu Norjanen, Roman Matsov, Leo Krämer, Urs Schneider jt.

Ivari Ilja repertuaari kuulub peamiselt romantismiajastu muusika, eelkõige Chopini, Brahmsi ja Schumanni, aga ka Mozarti, Prokofjevi ja Britteni klaveriteosed. Eesti muusikast on Ivari Ilja enim esitanud Eduard Tubina ja Tõnu Kõrvitsa loomingut. Eduka ja kõrgelt hinnatud ansamblistina on Ivari Ilja olnud aastakümnete vältel lavapartneriks maailmakuulsatele lauljatele nagu Irina Arhipova, Dmitri Hvorostovski, Maria Guleghina jt. Ivari Ilja on olnud ka paljude mainekate rahvusvaheliste konkursside žüriiliige: rahvusvaheline Maj Lindi klaverikonkurss Helsingis, Šoti rahvusvaheline klaverikonkurss Glasgow's jpt.

Ivari Ilja on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia klaveriprofessor, mitmed tema õpilased on saavutanud väärikaid auhinnalisi kohti rahvusvahelistel pianistide konkurssidel ning on omandanud kindla koha nii Eesti kui ka rahvusvahelises kontserdielus. 2001. aastal tunnustati Ivari Iljat Eesti Vabariigi kultuuripreemiaga ning 2006. aastal Eesti Muusikanõukogu interpreedi aastapreemiaga. Alates 2017. aastast on Ilja Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia rektor. Samast aastast on ta ka Eesti Muusikanõukogu president.

**Viimsi Artiumi ja Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia
koostöös tulekul:**

21. september kell 19 Viimsi Artiumi kammersaal
Evita Lohu (klaver)
Kavas Brahms, Beethoven, Bach

19. oktoober kell 19 Viimsi Artiumi kammersaal
EMTA üliõpilased erinevates kammerkoosseisudes

16. november kell 19 Viimsi Artiumi kammersaal
Iris Eva Aabloo (viul), Triin Veissmann (viul)
Klaveril Reet Ruubel
Kavas Ysaÿe, Debussy, Franck

19. november kell 19 Viimsi Artiumi suur saal
EMTA sümfooniaorkester
Dirigent Paul Mägi
Brita Reinmann (marimba)
Kavas Cheung, Dvořák

14. detsember kell 19 Viimsi Artiumi kammersaal
Piret Mikalai (klaver)
Kavas Beethoven, Rahmaninov, Liszt, Fauré

Olete oodatud!

